

Sygn. akt I C 395/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Dariusz Leszkiewicz
Protokolant:	sekr. sąd. Agata Dauksza

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2022 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **Horyzont Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.**

przeciwko **A. M.**

o zapłatę

zmienia wyrok zaoczny z dnia 30 czerwca 2020 r. w ten sposób, iż zasądzone w pkt I i II kwoty zasądza od pozwanej A. M. na rzecz powoda Horyzont Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W., a w pozostałym zakresie wyrok zaoczny utrzymuje w mocy.

Sygn. akt I C 395/20

UZASADNIENIE

W dniu 31.01.2020r. powód (...) **Bank S.A. z siedzibą w W.** wniósł w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym (...) przeciwko pozwanej **A. M.** pozew o zapłatę 121811,80 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 111410,71 zł od dnia 29.01.2020r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona pozwem wierzytelność wynika z umowy kredytu, zawartej z pozwaną. Wbrew bowiem łączącej strony umowie pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty należności, a w związku z tym umowa ta została wypowiedziana. Powód wskazał, iż na kwotę dochodzoną pozwem składa się należność główna w wysokości 111.410,71 zł, odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 8.817,99 zł, odsetki umowne w wysokości 1583,10 zł, a także wniósł o zasądzenie kosztów postępowania.

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 20.03.2020r. przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Okręgowego w Słupsku.

Powód złożył pismo z dnia 24.04.2020r., w którym podtrzymał swoje dotychczasowe żądanie. Załączył też dokumenty źródłowe, na których opierał żądanie pozwu.

Na skutek doręczonego pozwu pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym (k. 132) z dnia 30 czerwca 2020 r. Sąd Okręgowy w Słupsku zasądził od pozwanej A. M. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 121.811,80 zł z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie w stosunku rocznym od kwoty 111.410,71 zł od dnia 29.01.2020 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 11.508,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Pozwana, reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, złożyła sprzeciw od wyroku zaocznego, w której wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu pozwana podniosła, iż powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego wypłatę należności pozwanej, nie wykazał skuteczności wypowiedzenia umowy, gdyż skumulowanie wezwania do zapłaty z wypowiedzeniem umowy nie jest porwane i nie może wywołać skutków prawnych w postaci rozwiązania umowy. Nadto pozwana wskazała, iż prowizja za udzielenie kredytu jest rażąco wygórowana, jak również w zakresie wysokości prowizji umowa zawiera klauzule abuzywne, wobec zawarcia umowy na nienegocjowalnym wzorcu. Niezależnie od powyższych zarzutów pozwana złożyła propozycje ugodowego zakończenia sporu poprzez spłatę zadłużenia w ratach po 800 zł, zaś w razie braku zgody powoda, pozwana wniosła o rozłożenie należnej kwoty na raty zgodnie z art. 320 kpc.

W odpowiedzi na sprzeciw (k. 174 – 179) powód podtrzymał żądanie pozwu i sprzeciwił się rozłożeniu należności na raty.

W toku sprawy doszło do zbycia wierzytelności objętej sporem.

Strony wyraziły zgodę na wstąpienie w miejsce dotychczasowego powoda – nabywcy wierzytelności Horyzont Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. (oświadczenia k. 200, 252).

Postanowieniem (k. 254) Sąd zwolnił (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. od dalszego udziału w sprawie w charakterze powoda, na miejsce którego wstąpił za zgodą stron Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W..

Strony na skutek zarządzonej wymiany pism podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11.10.2017 r. pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a pozwaną, doszło do zawarcia umowy kredytu konsolidacyjnego, na mocy której pozwanej został udzielony kredyt w wysokości 119234,23 zł, w tym na spłatę zobowiązań pozwanej związane z działalnością gospodarczą 19410 zł, na cele konsumpcyjne 60000 zł oraz kwota kredytowanej prowizji za udzielenie kredytu – 39824,23 zł. Okres kredytowania został ustalony od dnia 11.10.2017 r. do dnia 16.10.2029 r. – tj. w 144 ratach po 1420,15 zł i ostania w kwocie 1420,15 zł. W umowie zostały przewidziane zarówno odsetki umowne 9,9 % w stosunku rocznym oraz odsetki od zadłużenia przeterminowanego – w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. W umowie przewidziane zostało również prawo odstąpienia od tej umowy oraz zasady jej wypowiedzenia; zasady wcześniejszej spłaty kredytu oraz wysokość opłat i prowizji.

Dowód: k. 35 - 48 –umowa z zał.

Pozwana nie wywiązała się z warunków umowy i zaprzestała spłat. Z uwagi na brak terminowej spłaty, po stronie pozwanej powstało zadłużenie.

Wobec niewywiązywania się przez pozwaną z umowy, (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. złożył pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o kredyt.

Dowód: k. 49 – 98 – harmonogram spłat, k. 99 – 106, 273 – 275 – zestawienie należności, k. 107 – 110, 238 -240, 270 - 272 - wyciąg z rachunku, k. 111 – 113, 236 – 237, 268 - 269 – historia odsetek, k. 114 – 118, 123 - 126 – wezwanie do

zapłaty i dowodem nadania, k. 119 - 122 wypowiedzenie z pouczenia i dowodem nadania, k. 242 – historia spłat, k. 276 – 282 – historia zadłużenia, k. 330 – pismo Poczty Polskiej S.A.

W dniu 23.04.2020r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. sporządził wyciąg z ksiąg Banku, w którym stwierdził zadłużenie pozwanej na dzień 28.01.2020r. w wysokości 121.811,80 zł, wskazując, iż kwota należności głównej to 111.410,71 zł, od której naliczane będą odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie 12 %; kwota z tytułu niespłaconych odsetek umownych, naliczonych od 17.06.2019r. do dnia 8.07.2019 r. – 1583,10 zł oraz kwota 8817,99 zł z tytułu niespłaconych odsetek za zwłokę liczonych od dnia 30.06.2019r. do 28.01.2020r.

Dowód: k. 34 - wyciąg z ksiąg banku.

Pozwanej wypłacono należności zgodnie z dyspozycją.

Dowód: k. 241 - dyspozycja wypłaty kredytu.

W toku procesu (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zbył wierzytelność na rzecz Horyzont Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W..

Dowód: k. 195 – 197 – zawiadomienie o przelewie wierzytelności, k. 198 – 199 – oświadczenie o przeniesieniu potwierdzające przelew wierzytelności w dacie nabycia, k. 200 – oświadczenie o wyrażeniu zgody na wstąpienie w miejsce banku w postępowaniu sądowym, k. 201 – 212 – umowa przelewu wierzytelności wraz z zał.

Sąd zważył:

W niniejszej sprawie niewątpliwie doszło między pozwaną a bankiem (...) S.A. z siedzibą w W., do zawarcia umowy o kredyt, do której jako umowy o produkt kredytowy, mają zastosowanie przepisy zawarte w ustawie: prawo bankowe (art. 69 i n. pr. bankowego). Na mocy tej umowy pozwanej, zostały udostępnione do dyspozycji środki pieniężne.

Pozwana nie wywiązała się z zawartej umowy i nie spłaciła zobowiązania w całości. Na dowód powyższego strona powodowa przedłożyła wydruk z rachunku, w ramach którego udzielony został kredyt i na który dokonywane były wpłaty. Przy czym pozwana nie kwestionowała okoliczności, iż zawarła umowę kredytu takiej treści, jaką przedstawiła strona powodowa, zaś co do samego naliczenia zaległości z tytułu niespłaconego kapitału, ani naliczonych odsetek pozwana nie wskazała nieprawidłowości obliczeń matematycznych i jednocześnie wniosła o pominięcie dowodu z opinii biegłego. Pozwana zakwestionowała wysokość prowizji, wskazując, iż jest to klauzula abuzywna, podlegająca badaniu na zasadzie art. 385¹ i nast. kc, a także wskazywała na zasadność oceny tej umowy przez pryzmat art. 58 kc. i art. 359 § 2¹ kc.

Należy jednak zauważyć, iż pozwana ograniczyła się jedynie do negacji twierdzeń i dowodów przedstawionych przez powoda, nie wykazując w żaden sposób okoliczności przez siebie podniesionych. Pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu na okoliczność, iż należność z przedmiotowej umowy została w całości lub części (innej, niż wskazuje powód, np. w zakresie wyższym) spłacona. Nie wskazała też żadnego dowodu celem wykazania nieważności przedmiotowej umowy, nie zakwestionowała również swoich podpisów pod umową.

Jeśli chodzi o wysokość samego roszczenia, to powód w sposób przekonujący przedstawił rozliczenie należności dochodzonej pozwem, przedstawił również wydruki z konta oraz raporty, z których wynika w jakiej wysokości została przelana kwota kredytu na konto pozwanej oraz w jakiej wysokości spłat dokonała, a także jakie opłaty i należności z tytułu tej umowy powstały – na skutek braku spłaty. Powód przedstawił również wypowiedzenie umowy.

Na potwierdzenie wypowiedzenia umowy oraz daty wymagalności roszczenia powód przedłożył pismo datowane na 23.05.2019r. zawierające warunkowe oświadczenie o wypowiedzeniu umowy przez powoda wraz z potwierdzeniem jego odbioru podpisanym przez pozwaną dnia 30.05.2019r. Z treści pisma wynika, że jeżeli pozwana w terminie 30

dni od dnia doręczenia pisma nie ureguluje kwoty zaległości, to umowa zostaje wypowiedziana z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia.

W ocenie Sądu treść powyższego pisma oraz wezwania do zapłaty z 2.04.2019r. wskazuje, że powód przed wypowiedzeniem umowy zastosował procedurę restrukturyzacji zadłużenia kredytowego wyrażoną w art. 75c Prawa Bankowego. Jednocześnie powód stworzył pozwanej możliwość doprowadzenia do kontynuacji umowy – dokonując spłaty zadłużenia lub występując z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia.

Pozwana otrzymała ww. wezwanie (vide: pismo poczty k. 330)).

Ponieważ pozwana nie wykazała, aby w wyznaczonym terminie spłaciła kwotę zadłużenia lub by złożyła wniosek o restrukturyzację zadłużenia, w mocy pozostało oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy kredytu.

Oświadczenie powoda o warunkowym wypowiedzeniu umowy kredytu jest ważne i skuteczne, gdyż zostało podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentowania powoda (okoliczność nie kwestionowana przez pozwaną), a ponadto z jego treści można wywnioskować w jaki sposób liczyć należy okres wypowiedzenia. Z drugiej strony brak przepisu, który wyłączałby uprawnienie strony do dokonania warunkowej czynności wypowiedzenia umowy (por. art. 89 kc). Judykatura za możliwe uznała co do zasady dokonanie wypowiedzenia umowy jednym pismem zawierającym zarówno wezwanie do zapłaty jak i wypowiedzenie kredytu na wypadek nie uiszczenia należności w oznaczonym terminie, z jednoczesnym wskazaniem terminu wypowiedzenia (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 października 2018r. sygn. akt (...)).

W świetle przedstawionych dowodów Sąd ustalił, że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu oraz postawienia całej niespłaconej kwoty kredytu w stan wymagalności.

Na okoliczność wysokości zadłużenia pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy powód przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych banku oraz historie rachunku kredytowego. Wskazać należy, iż o ile sam wyciąg z ksiąg rachunkowych w postępowaniu cywilnym nie korzysta z mocy prawnej dokumentu urzędowego (art. 95 ust. 1a Prawa Bankowego), to jednak z tego względu, iż dokument ten został wsparty historią rachunku kredytowego, która obrazuje kwotę naliczonego kapitału, odsetek umownych, odsetek karnych, jak również saldo do spłaty, w tym zaległy kapitał i zaległe odsetki umowne oraz liczbę dni opóźnienia w spłacie, jak również dokonywane przez pozwaną wpłaty, Sąd oparł na nim swoje ustalenia faktyczne co do wysokości zadłużenia pozwanego, jako że kwoty wskazane w wyciągu z ksiąg banku są zbieżne z kwotami ujętymi w historii rachunku bankowego, która umożliwia zweryfikowanie prawdziwości danych o wysokości zadłużenia. Ponadto, pozwana poza kwestionowaniem tegoż dokumentu nie przedłożyła żadnych dowodów na okoliczność tego, iż wysokość zadłużenia jest inna niż wskazana przez powoda, w szczególności nie przedstawiła innych wpłat ani rozliczeń, które byłyby w sprzeczności z wyliczeniami powoda. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 kwietnia 1982 r. (...)). Skoro pozwana nie udowodniła, by spłaciła kredyt w wyższej wysokości niż wskazana przez powoda Sąd za prawdziwe uznał twierdzenie powoda co do wysokości kredytu pozostałego do spłaty, tym bardziej, że wysokość zobowiązania została wykazana dokumentami bankowymi wygenerowanymi z systemu bankowego powoda.

Należy przy tym pamiętać, iż dowód spełnienia świadczenia obciąża w niniejszej sprawie pozwaną, która na poparcie swoich twierdzeń, nie przedstawiła żadnego dowodu.

Jednocześnie brak było podstaw, by kwestionować dokumenty przedstawione przez powoda, mimo iż nie posiadają waloru dokumentu urzędowego. Mimo to, Sąd uznał, iż są one wiarygodne i oparł się na nich, przy ustalaniu stanu faktycznego, tym bardziej, iż jeszcze raz należy to podkreślić, pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu w sprawie. Tym bardziej, iż nie kwestionowała, iż to ona podpisała przedmiotową umowę.

Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Zgodnie z art. 58 § 1 i 2 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Nieważna jest też czynność prawna sprzeczna z zasadami współzycia społecznego.

W doktrynie i orzecznictwie wskazuje się, że konsekwencją tych przepisów jest to, że obok przepisów prawnych, granice swobody umów wyznaczają zasady współzycia społecznego, a więc normy pozaprawne. Za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego uznaje się między innymi umowy, zawierane zwłaszcza w obrocie konsumenckim, które kształtują prawa i obowiązki stron stosunku w sposób nieodpowiadający słuszości kontraktowej. W szczególności będą to umowy sprzeciwiające się regułom uczciwości i rzetelności profesjonalnej oraz kontrakty rażąco nierównoważnie kształtujące wzajemne prawa i obowiązki. Przykładowo można wskazać, iż w wyroku z dnia 8 października 2004 roku (sygn. akt (...)) Sąd Najwyższy orzekł, że postanowienia umowy wzajemnej nie mogą naruszać ekwiwalentności świadczeń. W wyroku z dnia 23 czerwca 2005 roku (sygn. akt (...)) Sąd Najwyższy stwierdził, że jeżeli strony nadają zawieranej umowie cechę wzajemności, to mają swobodę w kształtowaniu wynikającego z niej zobowiązania o tyle tylko, o ile ich postanowienia nie podważają zasady ekwiwalentności świadczeń z umowy wzajemnej.

Przystępując zatem do oceny zasadności roszczeń powoda Sąd zważył na niezwykle istotny aspekt. Otóż w świetle treści uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 09.12.2009 r., sygn. akt. (...) (Lex nr (...)) klauzula generalna z art. 5 k.c. dotyczy zarówno zachowań faktycznych, jak i czynności prawnych (także proceduralnych), dokonywanych na podstawie kompetencji wchodzących w zakres danego prawa podmiotowego a zasadniczą podstawę stwierdzenia wystąpienia nadużycia prawa stanowić powinna analiza zachowania uprawnionego. Jego negatywna ocena może wynikać m.in. z faktu, że zajście zostało przez niego sprowokowane albo też z faktu wykorzystania położenia drugiej strony.

Odnosząc się do zarzutu zawarcia w umowie przez bank klauzul abuzywnych należy oceniać konkretne zapisy umowy, przez wszystkie zawarte w niej warunki udzielonego kredytu. Przy ocenie wysokości prowizji nie można abstrahować od wysokości udzielonego kredytu, braku zabezpieczenia tego kredytu, a także ilości rat, w jakich miała nastąpić spłata (144 rat, czyli 12 lat). Mając na uwadze te okoliczności, nie można uznać, iż prowizja w wysokości 34 % stanowiła klauzulę abuzywną, pozwana też nie wykazała, iż bank w jakikolwiek sposób wykorzystał swoją przewagę nad nią oraz by w przypadku tej umowy był brak równouprawnienia między nimi. Należy zauważyć, iż to Bank ponosił ryzyko, iż przy tak wysokiej kwocie kredytu może nie nastąpi spłata całkowita świadczenia, lub zapłata może być utrudniona. Stąd też mógł ustalić prowizję (wynagrodzenie za udzielenie kredytu) we wskazanej w umowie wysokości. Pozwana posiadała prawo odstąpienia od umowy, z którego nie skorzystała, mogła też nie zawierać tej umowy, jeśli uważała, iż koszty jej zawarcia są dla niej zbyt wysokie.

Dlatego też, oceniając poszczególne zapisy umowy w kontekście całości tej umowy, należało uznać, iż nie naruszała ona praw konsumenta.

Sąd pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego albowiem przedstawione dowody przez powoda wskazywały wysokość dochodzonego roszczenia, zaś pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów, iż wyliczenia powoda nie są prawidłowe, dlatego też wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego był zbędny do rozstrzygnięcia sprawy. Nadto sąd pominął dowód z zeznań świadka z uwagi na niewskazanie adresu zamieszkania tego świadka pomimo zobowiązania sądu. Również sąd pominął dowód z zeznań pozwanej albowiem pozwana pomimo prawidłowego wezwania na rozprawę i pouczenia - nie stawiła się na rozprawie, jak również nie usprawiedliwiła swojej nieobecności.

Sąd uznał za zasadne zwrócenie się do Poczty Polskiej o udzielenie informacji co do skuteczności doręczenia pozwanej korespondencji z banku mając na względzie, iż pozwana kwestionowała skuteczność doręczenia po przedłożeniu dokumentów nadania przesyłki do pozwanej przez bank.

Kredytodawca sprzedał wierzytelność powodowi.

Według art. 509 §1 kc „wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast zgodnie z § 2 tego artykułu „wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki”.

Analiza umowy sprzedaży wierzytelności wraz z wyciągiem z listy wierzytelności daje asumpt do stwierdzenia, iż fundusz skutecznie nabył względem pozwanej wierzytelność z tytułu zaciągniętego kredytu.

Nadto pozwana nie kwestionowała tej okoliczności.

Roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu, gdyż umowa była zawarta 11.10.2017r., wypowiedzenie umowy było z dnia 22.05.2019r., zaś powództwo wytoczono 31.01.2020r., a tym samym przed upływem terminu przedawnienia.

Wyrokiem zaocznym (k. 132) z dnia 30 czerwca 2020 r. Sąd Okręgowy w Słupsku zasądził od pozwanej A. M. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 121.811,80 zł z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie w stosunku rocznym od kwoty 111.410,71 zł od dnia 29.01.2020 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 11.508,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

W toku sprawy, po wydaniu wyroku zaocznego, doszło do zbycia wierzytelności objętej sporem, zaś strony wyraziły zgodę na wstąpienie w miejsce dotychczasowego powoda – nabywcy wierzytelności Horyzont Niestandardowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W..

W tym stanie rzeczy Sąd zmienił rozstrzygnięcie zawarte w wyroku zaocznym w zakresie oznaczenia strony powodowej uwzględniając stanowisko stron, o czym z mocy art. 347 kpc orzeczono jak w sentencji wyroku (k. 335).

Pozwana wносиła o rozłożenie spłaty należności wskazanej w pozwie na raty w wysokości 800 zł.

Sąd ocenił stanowisko pozwanej w zakresie wniosku o rozłożenie na raty, przez pryzmat całokształtu niniejszej sprawy, a także zaofiarowanych przez strony materiałów dowodowych złożonych do sprawy. W ocenie Sądu, mając na względzie treść przepisu art. 320 kpc., w niniejszej sprawie nie zachodził szczególnie uzasadniony wypadek. Pozwana nie wykazała szczególnego przypadku, który miałby przemawiać za rozłożeniem zadłużenia na raty. Wyplacony kredyt w części miał charakter kredytu konsolidacyjnego. Nadto pozwana nie wykazała, iż jest w stanie, bez uszczerbku dla utrzymania swojej rodziny, spłacać kredyt w zadeklarowanej wysokości. Wysokość kredytu jest w znacznej wysokości, dochody miesięczne pozwanej są stosunkowo niewysokie (ok. 2800 zł. miesięcznie netto). Nadto rozłożenie wymagalnego zadłużenia pozwanej, zgodnie z jej wnioskiem, spowodowałoby pokrzywdzenie powoda. Powód na skutek zaprzestania spłaty kredytu skutecznie wypowiedział pozwanej umowę, a tym samym zadłużenie pozwanej zostało postawione w stan natychmiastowej wymagalności. Rozłożenie na raty tego zadłużenia po 800 zł spowodowałoby zawieszenie naliczania dalszych odsetek za opóźnienie na okres ponad 12 lat.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98, 99 w zw. z art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 348 kpc. Sąd uwzględnił powództwo w całości, dlatego też zasądził od pozwanej na rzecz powoda poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 11508 zł, które objęły: opłatę sądową od pozwu w wysokości 6091 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w osobie radcy prawnego w wysokości 5 400 zł (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U.2015.1804/) oraz opłatę skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Na oryginale właściwy podpis.